

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
DSP.WPL.140.95.2017.JG

Warszawa, 13 marca 2018 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

przekazuję przyjęte przez **Radę Ministrów stanowisko** wobec poselskiego projektu ustawy

- o broni i amunicji (druk nr 1692).

Jednocześnie informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji do reprezentowania Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych.

Z poważaniem

(-) Mateusz Morawiecki

Stanowisko Rządu do poselskiego projektu ustawy o broni i amunicji (druk nr 1692)

Na wstępie stanowiska Rady Ministrów należy zauważyć, że prawo do posiadania broni nie jest objęte konstytucyjnym katalogiem praw i swobód obywatelskich, nie podlega więc konstytucyjnej ochronie, a dostęp do niego jest w obowiązującym stanie prawnym poddany reglamentacji zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 maja 1999 r. *o broni i amunicji* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1839 oraz z 2018 r. poz. 106 i 138). Powszechnego dostępu do broni nie gwarantują także przepisy prawa międzynarodowego, ani normy prawa ponadnarodowego, w szczególności *dyrektywa Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni*, w dalszej części zwana „dyrektywą”, której nowelizacja dokonana *dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/853 z dnia 17 maja 2017 r. zmieniającą dyrektywę Rady 91/477 EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni*, zwana dalej „dyrektywą zmieniającą”, nawet zaostrza warunki dostępu do broni palnej. Natomiast rozwiązania proponowane w przedłożonym poselskim projekcie ustawy są wyraźnie ukierunkowane na liberalizację dostępu obywateli do broni i amunicji.

Rada Ministrów wskazuje, że obecnie obowiązująca ustawa z 21 maja 1999 r. *o broni i amunicji* zawiera przepisy transponujące dyrektywę 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni¹, zmienioną dyrektywą 2008/51/WE². W tym kontekście należy zwrócić uwagę, że zgodnie z motywem 21 dyrektywy 2008/51/WE zmieniającej dyrektywę 91/477/EWG państwa członkowskie powinny sporządzić, do własnego użytku i w interesie Wspólnoty, tabele ilustrujące w miarę możliwości korelacje między niniejszą dyrektywą a środkami transponującymi ją do prawa krajowego oraz podać je do publicznej wiadomości. Zatem w przypadku przyjęcia projektowanych przepisów ustawy, stanowiących ponowną transpozycję ww. dyrektyw, konieczne byłoby ponowne przekazanie ustawy do Bazy Notyfikacji Krajowych Środków Wykonawczych, wraz z tabelą ilustrującą korelację między przepisami dyrektywy a przepisami ustawy (tabelą zgodności).

W pierwszej kolejności Rada Ministrów wskazuje na zasadność odniesienia się do braku korelacji pomiędzy dyrektywą, w brzmieniu nadanym dyrektywą zmieniającą, a projektem ustawy w kontekście broni palnej i amunicji skasyfikowanej w kategorii A, to jest broni i amunicji szczególnie niebezpiecznej. Zgodnie z art. 6 dyrektywy państwa członkowskie podejmują wszelkie właściwe czynności w celu zakazania nabywania i posiadania broni palnej i amunicji sklasyfikowanej w kategorii A. Władze krajowe mogą wydać pozwolenie na taką broń palną i amunicję jedynie w szczególnych przypadkach, gdy nie jest to sprzeczne z bezpieczeństwem publicznym i porządkiem publicznym. Rodzaje broni palnej niedozwolonej, mieszczącej się w kategorii A, wskazano w części II. A załącznika I do dyrektywy.

¹ Dz. Urz. UE L 256 z 13.09.1991, str. 51.

² Dz. Urz. UE L 179 z 08.07.2008 r., str. 5.

Z kolei w części III. tego załącznika wskazano, że w zakres definicji broni palnej w rozumieniu dyrektywy nie wchodzi przedmioty, jeśli:

- a) stały się niezdadne do użytku poprzez pozbawienie cech użytkowych (...),
- b) służą alarmowaniu, sygnalizowaniu, ratowaniu życia, ubojowi zwierząt lub połowom ryb za pomocą harpuna oraz do celów przemysłowych i technicznych pod warunkiem, że mogą być używane wyłącznie do wymienionych celów,
- c) uznane są za broń zabytkową lub reprodukcje takiej broni (...).

Tymczasem zgodnie z projektowanym art. 6 pkt 1 projektu ustawy w kategorii A umieszczono broń i amunicję, której posiadanie jest zabronione, z zastrzeżeniem art. 8 pkt 4 i 5 projektu ustawy. Z kolei w projektowanym art. 8 pkt 4 wskazano, że pozwolenie obiektowe uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji z kategorii A przez podmioty wymienione w art. 16 projektu ustawy, tzn. przedsiębiorców, podmioty i jednostki organizacyjne, wykorzystujące broń do prowadzenia działalności gospodarczej lub statutowej, albo do wykonywania przez ich wewnętrzne służby ochrony zadań wynikających z planu ochrony. Należy uznać, że projektowany art. 16 dotyczący pozwolenia obiektowego w żaden sposób nie gwarantuje, że będzie ona używana wyłącznie do celów przemysłowych i technicznych, zatem przepis ten wykracza poza wyjątek wskazany w części III. pkt b) załącznika I do dyrektywy.

Z kolei w projektowanym art. 8 pkt 5 ustawy wskazano, że pozwolenie muzealne uprawnia m.in. do nabywania i posiadania broni i amunicji z kategorii A gromadzonej w ramach kolekcji stworzonych przez osoby fizyczne. Rada Ministrów zauważa, że nie jest jasne, jaka broń miałaby być objęta pozwoleniem muzealnym. Zgodnie bowiem z projektowanym art. 7 ust. 4 w zw. z art. 6 pkt 4, pozwolenie na broń zabytkową nie byłoby wymagane (to rozwiązanie należy uznać za zgodne z postanowieniem części III lit. c) załącznika I do dyrektywy 91/477/EWG). Po drugie, jeżeli zatem pozwolenie muzealne miałoby obejmować broń inną niż broń zabytkowa lub reprodukcje takiej broni, wówczas wyłączenie spod zakazu nabywania i posiadania broni i amunicji z kategorii A, na podstawie pozwolenia muzealnego, nie mieści się w zakresie wyjątków przewidzianych w części III. załącznika I do dyrektywy.

Należy także mieć na uwadze, że wyjątki od zakazu nabywania i posiadania broni palnej kategorii A zostały również przewidziane w art. 6 ust. 2, 3, 5 i 6 dyrektywy. Skoro zatem projektowane pozwolenie obiektowe oraz pozwolenie muzealne nie mieszczą się w zakresie wyjątków wskazanych w części III. załącznika I do dyrektywy, konieczne jest wykazanie przez wnioskodawców, że wydawanie pozwoleń na broń i amunicję z kategorii A, o której mowa w załączniku I do dyrektywy, w tak szerokim zakresie, jak przewidziany w projekcie ustawy, mieści się w zakresie wyjątków wynikających z ww. przepisów dyrektywy, w projekcie przedłożonym do zaopiniowania brak jest argumentacji w tym

zakresie.

Rada Ministrów zauważa także, że na mocy dyrektywy zmieniającej kategoria broni A (broń palna niedozwolona) uległa znacznemu rozszerzeniu. W konsekwencji, zaproponowane w autopoprawce poselskiej z dnia 22 marca 2017 r. zmiany w art. 8 projektu ustawy, rozszerzające dostęp do tej kategorii broni na podstawie pozwoleń obiektowych i muzealnych, muszą zostać ponownie przeanalizowane przez wnioskodawców w świetle dopuszczalnych wyjątków od zakazu nabywania i posiadania broni kategorii A, zawartych w art. 6 dyrektywy. Zasadne wydaje się zwrócenie uwagi, że na podstawie art. 8 pkt 6 projektu ustawy (w wersji z dnia 22 marca 2017 r.) pozwolenie muzealne umożliwi nabywanie i posiadanie broni i amunicji uznanej za szczególnie niebezpieczną (określonej w art. 7 ust. 1 pkt 2–9 projektu ustawy), a zatem z wyjątkiem jedynie wojskowych pocisków wybuchowych i wyrzutni do takich pocisków, amunicji wojskowej z pociskami wypełnionymi materiałami wybuchowymi, zapalającymi, albo innymi substancjami, których działanie zagraża życiu, a także pocisków do takiej amunicji. W ten sposób na podstawie bardzo łagodnych kryteriów uzyskiwania pozwolenia muzealnego przez osoby fizyczne (tzn. posiadania pozwolenia podstawowego przez co najmniej 10 lat, przedstawienia uzasadnionego powodu posiadania broni, potwierdzenia dorobku publicystycznego, naukowego lub badawczego w zakresie historii rozwoju broni albo listu polecającego wystawionego przez kustosa zbiorów broni muzeum wpisanego do Państwowego Rejestru Muzeów), będzie możliwe nabywanie i posiadanie takich rodzajów broni, jak samoczynna broń palna oraz samopowtarzalna broń palna centralnego zapłonu.

Przechodząc do pozostałych zagadnień będących przedmiotem projektowanej regulacji, Rada Ministrów wskazuje, że zasady posiadania broni należą do sfery administracyjnego prawa materialnego. Zatem zapadające na ich podstawie decyzje musi poprzedzić postępowanie administracyjne przeprowadzone stosownie do przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149), czego konsekwencją jest również poddanie spraw z zakresu pozwoleń na broń kognicji sądów administracyjnych. Wydaje się, że zależności tych nie dostrzegają jednak twórcy projektu. Stąd zapewne propozycje przepisów o wydawaniu pozwoleń na broń na podstawie wyrażonego przez wnioskodawcę „zamiaru”, co stoi w sprzeczności z przepisami prawa administracyjnego, wymagającymi ustalenia pewnego stanu faktycznego w sprawie, do czego organy administracji publicznej są zobowiązane m.in. na podstawie art. 7 oraz art. 77 § 1 *Kodeksu postępowania administracyjnego*. Podobną wątpliwość budzi propozycja możliwości pozbawiania uprawnień do posiadania broni w trybie administracyjnym poprzez wydanie decyzji cofającej pozwolenie, jak również w trybie karnoprawnym, jako pozakodeksowy środek karny orzekany przez sąd powszechny w sprawie o wykroczenie lub przestępstwo. Rozwiązanie takie prowadzi w konsekwencji do poddania tej samej

kwestii kognicji zarówno sądów powszechnych, jak również sądów administracyjnych.

Rada Ministrów zauważa, że kluczową kwestią dla nowotworzonego systemu wydawania pozwoleń na broń jest, wprowadzona w art. 11 projektu ustawy, zmiana organu właściwego w sprawach broni, to jest odebranie kompetencji w tym zakresie Policji i przekazanie jej do starostów lub prezydentów miast. Rada Ministrów wskazuje, że mając na uwadze przytoczony na samym wstępie niniejszego stanowiska fakt, że dostęp do broni nie jest objęty konstytucyjnym katalogiem praw i swobód obywatelskich, natomiast jest on przedmiotem reglamentacji administracyjnoprawnej, zaproponowana zmiana organów właściwych w sprawach wydawania pozwoleń na broń spowoduje całkowitą utratę przez administrację rządową wpływu na sposób realizacji reglamentacji w dostępie do broni. Wobec braku szczególnych rozwiązań dodatkowych należy przyjąć, że nowe zadanie nałożone na powiaty stanie się ich zadaniem własnym, natomiast odwołania od decyzji wydawanych przez starostów będą podlegać rozpatrzeniu przez samorządowe kolegia odwoławcze. Dodatkowo Rada Ministrów uznaje, że w warunkach dużego poziomu samodzielności jednostek samorządu terytorialnego wypracowanie jednolitej praktyki w zakresie udzielania lub cofania pozwoleń na broń w praktyce stanie się niemożliwe. Należy także wziąć pod uwagę fakt, że nałożenie na samorząd szczebla powiatu nowych zadań będzie oznaczać konieczność wyposażenia ich w dodatkowe środki finansowe na ich realizację.

W kontekście powyższego Rada Ministrów stoi na stanowisku, że skoro Policja jest formacją, której jednym z podstawowych zadań jest zapewnienie bezpieczeństwa i porządku publicznego, a posiadanie broni ściśle wiąże się z tą sferą, nie jest zasadne dokonywanie wskazanej powyżej zmiany. Ponadto organ Policji w toku prowadzenia czynności administracyjnych w stosunku do osoby ubiegającej się o pozwolenie na broń, wykonuje szereg czynności sprawdzających i ustaleń w oparciu o informacje, które są tylko w jego posiadaniu. Daje to gwarancję rzetelnego sprawdzenia wnioskodawcy. Dodać także należy, że Najwyższa Izba Kontroli po przeprowadzeniu w 2014 r. kontroli rozpoznawczej, a w 2015 r. kontroli właściwej nr P.15.041 *Wykorzystanie broni przez wybrane służby i strażę oraz nadzór organów państwa nad jej reglamentacją*, pozytywnie oceniła działania Policji w obszarze dostępu do pozwoleń na broń uznając, iż wyniki dotychczasowych kontroli oraz znikoma liczba broni palnej użyta jako narzędzie przestępstwa bądź zamachu samobójczego może wskazywać, że osoby fizyczne posiadające legalnie broń palną zostały skutecznie zweryfikowane w trakcie postępowania o udzielenie pozwolenia na broń.

Odnosząc się do dalszej treści art. 11 projektu ustawy Rada Ministrów wskazuje, że budzi on wątpliwości odnośnie tego, co projektodawca rozumie pod pojęciem „pozwolenie na broń”. Czy jest to decyzja administracyjna, czy też dokument w postaci tzw. legitymacji posiadacza broni. Jeżeli jest to decyzja, to jej elementy powinny odpowiadać treści art. 107 *Kodeksu postępowania*

administracyjnego. A jeżeli jest to legitymacja, to nierejestrowanie w niej konkretnych egzemplarzy broni będzie stanowić znaczące utrudnienie dla funkcjonariuszy, np. Policji kontrolujących daną osobę. Nigdy nie będzie wiadomo czy broń, którą ma przy sobie jest jej własnością lub przynajmniej, czy ma prawo się nią posługiwać.

Ponadto przewiduje się, że pozwolenie będzie wydawane na czas nieokreślony. Odstępstwem od tej reguły jest pozwolenie z prawem noszenia broni, które będzie wydawane na 5 lat z możliwością przedłużenia po ponownym zdaniu egzaminu kompetencyjnego. Są to rozwiązania niezgodne z art. 6 ust. 7 oraz art. 7 ust. 4 dyrektywy, która wprowadziła wymóg okresowej, nie rzadszej niż co 5 lat, weryfikacji wydanych pozwoleń na broń. Pozwolenie takie będzie mogło zostać odnowione lub przedłużone, jeżeli warunki, na podstawie których zostało wydane, będą nadal spełnione.

Zgodnie z założeniami projektu, organ wydający pozwolenie nie będzie miał żadnego wpływu na ilość egzemplarzy broni, którymi będzie dysponować dana osoba lub podmiot. Rola organu ograniczy się więc tylko do wydania pozwolenia w przypadku spełnienia wymagań formalnych. Nie będzie miał on zatem możliwości odmowy wydania pozwolenia na kolejne egzemplarze broni w przypadku zgromadzenia przez osobę arsenału mogącego stanowić potencjalne zagrożenie dla bezpieczeństwa i porządku publicznego. Nie został ponadto przewidziany dokument, na podstawie którego osoba posiadająca pozwolenie będzie dokonywała zakupu broni. Można więc domniemywać, iż będzie nim jej pozwolenie zamiast funkcjonującego w obowiązującym stanie prawnym zaświadczenia uprawniającego do nabycia broni.

Projektodawca przewiduje nowe rodzaje pozwoleń na broń zarówno dla osób fizycznych, jak i podmiotów. W przypadku pozwoleń indywidualnych wprowadza stopniowalność uzyskiwanych uprawnień, od których posiadania uzależniony jest dostęp do określonych rodzajów broni. Założono również możliwość obejścia poszczególnych etapów i uzyskania od razu pozwolenia bardziej zaawansowanego. Koncepcję taką, co do zasady, można uznać za uzasadnioną, niemniej jednak wymogi stawiane osobom zainteresowanym uzyskaniem pozwolenia na broń nie zapewniają realizacji przepisów dyrektywy.

Zgodnie z art. 11 ust. 3 pkt 2 projektu ustawy, pozwolenie na broń ma zawierać numer PESEL lub REGON posiadacza broni. Zgodnie z art. 12 ust. 4 pkt 2 projektu ustawy rejestr Centralnej Ewidencji Broni i Posiadaczy (CEBiP) ma zawierać numer PESEL lub REGON posiadacza broni. Zgodnie z art. 18 ust. 4 projektu ustawy w Europejskiej Karcie Broni zamieszcza się numer PESEL lub REGON posiadacza broni. Przepis ten budzi w ocenie Rady Ministrów wątpliwości co do zgodności z art. 18 *Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej* zakazującym w zakresie zastosowania Traktatów i bez uszczerbku dla postanowień szczególnych, które one przewidują, wszelkiej dyskryminacji ze względu

na przynależność państwową. Z tego względu projektowane przepisy należałoby zmienić w taki sposób, by uwzględniały sytuację obywateli innych państw członkowskich UE nieposiadających numeru PESEL oraz podmiotów pochodzących z innych państw członkowskich UE nieposiadających numeru REGON.

Rada Ministrów wskazuje również na sprzeczność zachodzącą pomiędzy art. 11 ust. 3 oraz art. 12 ust. 4 poselskiego projektu ustawy. Skoro bowiem pozwolenie na broń nie zawiera rodzaju, typu i marki broni, numeru seryjnego broni i innych danych dotyczących broni, określonych w art. 12 ust. 4 pkt 4-8, to w Centralnej Ewidencji Broni i Posiadaczy nie będzie możliwe przypisanie danego egzemplarza broni do podmiotu, któremu wydano pozwolenie na broń. W ocenie Rady Ministrów pozwolenie na broń powinno być powiązane z konkretnym egzemplarzem broni, nie zaś z pozwoleniem w ogóle, nawet z zawężeniem do konkretnej kategorii broni. Takie powiązanie ma oczywisty walor rozpoznawczy i procesowy w przypadku zaistnienia przestępstwa lub wykroczenia, a nawet ewentualnego deliktu administracyjnego, do którego popełnienia służyła lub była przeznaczona broń objęta pozwoleniem.

Rada Ministrów zauważa, że w poselskim projekcie ustawy o broni i amunicji, wnioskodawcy nie zaproponowali definicji pojęcia „szkoły”, które pojawia się w art. 10 ust. 2 projektowanej ustawy oraz w ocenie skutków regulacji. W konsekwencji nie jest jasne, czy pojęcie to obejmuje szkoły funkcjonujące w ramach systemu oświaty, czy też inne podmioty, funkcjonujące poza tym systemem. Dodatkowo w ocenie skutków regulacji nie wskazano, w jaki sposób podmioty określone jako „szkoły” miałyby pozyskiwać środki na zakup broni, jej przechowywanie, konserwację oraz szkolenia. Rada Ministrów wskazuje także, że wnioskodawcy nie wykazali wpływu projektowanej regulacji na bezpieczeństwo uczniów „szkół”, zwłaszcza w przypadku szkół funkcjonujących w ramach systemu oświaty.

Rada Ministrów stoi na stanowisku, że nie można pozytywnie odnieść się do treści art. 13 ust. 2 projektu ustawy, z którego wynika, iż uzasadnionym powodem posiadania broni, w większości wymienionych w tym przepisie przypadków, będzie „zamiar”, np. uprawiania łowiectwa, ochrony osobistej, ochrony miru domowego, czy kolekcjonowania broni. Biorąc pod uwagę to, iż prawo do broni nie jest powszechnym prawem obywatela, tak sformułowane kryterium nie wydaje się być wystarczające. Ponadto „ważna przyczyna posiadania broni”, o której mowa w art. 5 dyrektywy, z pewnością nie może być utożsamiana z „zamiarem”. Niezrozumiałym jest także dlaczego projektodawca w art. 13 ust. 2 pkt 3, 4 i 10 projektu ustawy, nie wskazał jako przesłanki „zamiaru udziału”, lecz „udział” w działalnościach w nich wymienionych. Taka konstrukcja przepisu może oznaczać pewien rodzaj braku konsekwencji we wskazywaniu „ważnej przyczyny posiadania broni”, a ponadto może być odebrana jako dyskryminowanie określonych kategorii osób występujących o pozwolenie na broń.

Projektodawca uznał też, że wystarczającym potwierdzeniem braku przeciwwskazań do dysponowania bronią będzie przedłożenie przez osobę zainteresowaną pozwoleniem na broń, zaświadczenia od lekarza podstawowej opieki zdrowotnej i znacznie ograniczył zakres badań specjalistycznych, które zgodnie z projektowaną regulacją nie są obowiązkowe. Lekarz ten będzie decydował, czy skierować osobę zainteresowaną na badanie psychologiczne lub do specjalisty neurologa lub psychiatry. Ponadto, co bardzo istotne, projekt nie przewiduje możliwości kierowania przez organ osoby posiadającej pozwolenie na badania w przypadku uznania zasadności takiego działania (podejrzanie utraty zdolności do dysponowania bronią) oraz możliwości odwołania się od orzeczenia lekarskiego. Natomiast z przepisów art. 5 ust. 2 dyrektywy wynika, że „państwa członkowskie muszą posiadać system monitorowania, z którego mogą korzystać stale lub okresowo, w celu zapewnienia, aby warunki udzielania pozwolenia (...) były spełniane przez cały okres obowiązywania pozwolenia oraz, między innymi, aby odpowiednie informacje medyczne i psychologiczne były poddane ocenie”.

Projekt zakłada też odejście w pewnych przypadkach od egzaminu sprawdzającego umiejętność posługiwania się bronią przez wnioskodawcę. Obywatelską kartę broni otrzymuje się bez zaliczenia egzaminu. W przypadku pozwolenia podstawowego zdaje się egzamin dopuszczający (teoretyczny), z którego są zwolnione osoby posiadające obywatelską kartę broni, przez okres co najmniej 3 lat. Egzamin kompetencyjny, czyli praktyczny, z umiejętności posługiwania się bronią przewiduje się jedynie w przypadku pozwolenia rozszerzonego. Zauważyć także należy, że poza wskazaniem, że egzaminatorami mogą być wyłącznie instruktorzy strzelectwa sportowego, strzelań policyjnych lub wyszkolenia strzeleckiego, a egzamin przeprowadza organ wydający pozwolenie, nie reguluje się kto i na jakich zasadach powoływałby komisję egzaminacyjną, określałby tryb jej działania i sposób utrwalania przebiegu egzaminu. Wątpliwości budzi także przepis przewidujący zwolnienie z egzaminu wyłącznie tych żołnierzy zawodowych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz funkcjonariuszy służb wymienionych w art. 2 pkt 1 projektu ustawy, którzy pełnili służbę „w korpusie oficerów lub wyższym”. Jest to nieuzasadnione nierówne traktowanie żołnierzy i funkcjonariuszy, którzy pełnią lub pełnili służbę w korpusie niższym.

Odnosząc się do projektowanego art. 16 dotyczącego podmiotów, które mogą uzyskać pozwolenie obiektowe, Rada Ministrów wskazuje, że jest on sformułowany nieprecyzyjnie, ponieważ wynika z niego, że właściwie każdy przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą miałby prawo do posiadania broni, o ile tylko wyraziłby taką wolę, ponieważ nie ma obowiązku przedstawienia uzasadnienia.

Jednocześnie wskazać należy, że w obecnym stanie prawnym uprawnienie do posługiwania się bronią samoczynną sklasyfikowaną w kategorii A dyrektywy przysługuje specjalistycznym uzbrojonym

formacjom ochronnym, o których mowa w ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. *o ochronie osób i mienia* (Dz. U. z 2017 r. poz. 2213 oraz z 2018 r. poz. 138). Nieuzasadnionym jest więc wpisanie przez projektodawcę wewnętrznych służb ochrony, które są specjalistycznymi uzbrojonymi formacjami ochronnymi, do wymienionych w art. 16 projektu ustawy podmiotów odrębnych od przedsiębiorców posiadających koncesję na usługi ochrony osób i mienia. Powoduje to bowiem ograniczenie w dostępie wymienionych służb do broni samoczynnej, która jest przez nie wykorzystywana do konwojowania wartości pieniężnych, np. przez wewnętrzną służbę ochrony funkcjonującą w centrali i oddziałach Narodowego Banku Polskiego.

Wątpliwości budzi także kwestia posługiwania się bronią obiektową przez osoby zatrudnione przez podmioty posiadające pozwolenie obiektowe. W obowiązującym stanie prawnym osoby te mogą realizować zadania służbowe z bronią, jeżeli mają dopuszczenie do posiadania broni oraz wraz z bronią zostało im wydane świadectwo broni. Świadectwo to jest dokumentem wystawianym przez właściwy organ Policji potwierdzającym, że dana jednostka broni została zarejestrowana na stanie podmiotu w nim wskazanego. W projektowanym art. 21 ust. 2 mówi się natomiast o „przenoszeniu” broni obiektowej przez osoby posiadające pozwolenie i pisemne upoważnienie właściciela broni. Natomiast zgodnie z postanowieniami art. 31, noszenie broni przez pracowników ochrony podczas wykonywania czynności zawodowych wymaga jedynie posiadania pozwolenia z prawem noszenia broni.

Rejestr Centralnej Ewidencji Broni i Posiadaczy, którego utworzenie przewiduje się w art. 12 projektu ustawy, jakkolwiek powieli częściowo obecnie obowiązujące rozwiązania, to jednak nie spełnia wymagań dyrektywy określonych w art. 4 ust. 4. Wynika z nich bowiem, że w systemie rejestracji danych powinny znajdować się informacje o każdej sztuce broni palnej objętej dyrektywą, zatem także tej, która została wprowadzona do obrotu. Natomiast w rejestrze mającym zostać utworzonym w oparciu o projektowaną ustawę, będą gromadzone wyłącznie dane o broni posiadanej na podstawie pozwolenia na broń. Przepisy dyrektywy regulują również czas przechowywania danych w rejestrze liczony od zniszczenia danej broni, czego w projekcie nie przewidziano.

W projekcie brak jest także przepisów obligujących nabywców broni, która nie spełnia wymogów art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy, do poddania jej oznakowaniu przez uprawniony podmiot, przed dokonaniem rejestracji tej broni.

Rada Ministrów zwraca uwagę na wątpliwości dotyczące upoważnienia ustawowego, zawartego w art. 14 ust. 4 projektu ustawy, do wydania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych rozporządzenia określającego zestaw 100 pytań wraz z odpowiedziami. Projektodawca nie powinien wprowadzać „ustawowych odpowiedzi na pytania”, które są przedmiotem egzaminu. Może bowiem

powstać ryzyko, że sformułowanie odpowiedzi w sposób, który odda istotę, ale jednocześnie odbiegający od treści zawartej w rozporządzeniu, będzie musiało oznaczać niezaliczenie odpowiedzi.

W art. 20 ust. 2 projektu ustawy przewiduje się użyczenie amunicji. Amunicja nie może być natomiast przedmiotem użyczenia, ponieważ sama istota użyczenia polega na nieodpłatnym przekazaniu do używania rzeczy w określonym czasie, a następnie jej zwrot osobie przekazującej w użyczenie. Amunicja zostanie wykorzystana, podlegać będzie zużyciu, a więc nie będzie mogła być w ogóle zwrócona lub też w razie zakupu tej samej ilości tej samej amunicji nie będzie już tą samą rzeczą, która podlegała użyczeniu.

Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 21 ust. 5 ustawy przewożenie broni i amunicji środkami transportu publicznego, z zastrzeżeniem ust. 6, jest dopuszczalne przy zachowaniu niezbędnych środków bezpieczeństwa, pod warunkiem, że broń i amunicja są zabezpieczone w sposób uniemożliwiający powstanie zagrożenia życia, zdrowia lub mienia. Natomiast zgodnie z projektowanym art. 21 ust. 6 przewożenie broni i amunicji w kabinach pasażerskich statków powietrznych przez osoby inne niż specjalnie do tego upoważnione na podstawie odrębnych przepisów jest dozwolone wyłącznie po otrzymaniu pisemnej zgody przewoźnika. Rada Ministrów wskazuje, że zgodnie z art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – *Prawo lotnicze* (Dz. U. z 2017 r. poz. 959 i 1089 oraz z 2018 r. poz. 138) zabrania się członkom załogi oraz innym osobom wnoszenia i używania broni palnej, broni gazowej oraz materiałów wybuchowych na pokład statku powietrznego, z zastrzeżeniem art. 116 ust. 3, zgodnie z którym zakazu tego nie stosuje się do:

- 1) żołnierzy i funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, żołnierzy Żandarmerii Wojskowej oraz funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Policji, Straży Granicznej, Służby Celno- Skarbowej i Biura Ochrony Rządu, którzy, bez zamiaru odbycia lotu, wykonują obowiązki służbowe na pokładzie statku powietrznego pozostającego na lotnisku albo lądowisku;
- 2) funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących wartość ochronną, o której mowa w art. 186a ust. 1;
- 3) żołnierzy i funkcjonariuszy służb, o których mowa w pkt 1, którzy podczas wykonywania przez nich obowiązków służbowych odbywają lot i odbyli szkolenie w zakresie zasad bezpieczeństwa na pokładzie statku powietrznego w przypadku użycia broni palnej lub środków przymusu bezpośredniego.

Ze względu na powyższe projektowany przepis art. 21 ust. 6 ustawy o broni i amunicji jest sprzeczny z art. 116 ust. 1 ustawy – *Prawo lotnicze*. Ustawa ta nie przewiduje bowiem możliwości przewożenia broni palnej w kabine statku powietrznego przez osoby inne, niż do tego upoważnione, nawet za pisemną zgodą przewoźnika.

Rada Ministrów wskazuje, że zgodnie z art. 35 ust. 2 obowiązującej ustawy z dnia 21 maja 1999 r.

o broni i amunicji, przewożenie broni i amunicji w kabinach pasażerskich statków powietrznych przez osoby inne niż specjalnie do tego upoważnione na podstawie odrębnych przepisów jest zakazane. Dlatego też Rada Ministrów, biorąc pod uwagę względy bezpieczeństwa, stoi na stanowisku, że uzasadnionym jest pozostawienie obowiązującej regulacji w przedmiotowym zakresie bez zmian.

W art. 23 ust. 2 projektu ustawy nie określono szczegółowych wymogów, jakie powinny spełniać urządzenia do przechowywania broni, co będzie powodowało dużą dowolność w tym zakresie. Rada Ministrów stoi na stanowisku, że w parze ze zwiększeniem dostępu do broni powinno iść wprowadzenie jednoznacznych, rygorystycznych kryteriów jej przechowywania, które będą dostateczną gwarancją tego, że nie dostanie się ona w ręce osób nieuprawnionych. Rada Ministrów zauważa także, że projekt ustawy nie przewiduje obowiązku ewidencjonowania przez podmioty posiadające pozwolenie obiektowe broni i amunicji przechowywanej w magazynie broni. Uniemożliwi to sprawowanie właściwego nadzoru nad bronią i amunicją, gdy będą one pobierane i zdawane przez pracowników tych podmiotów.

Projektodawca w art. 26 wskazał na Policję oraz Żandarmerię Wojskową jako organy, które mogą przeprowadzać kontrolę warunków przechowywania broni. W ocenie Rady Ministrów zmiana organu właściwego w sprawach wydawania oraz cofania pozwoleń na broń powinna skutkować przejęciem przez ten organ nadzoru nad jej zgodnym z prawem posiadaniem, a co za tym idzie, dokonywaniem kontroli warunków przechowywania. Ponadto brak jest w projekcie przepisów określających tryb przeprowadzania i dokumentowania czynności kontrolnych.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami obywatele innych państw członkowskich Unii Europejskiej dokonują zakupu broni palnej i amunicji do niej na podstawie poświadczonej przez władze ich kraju uprzedniej zgody przewozowej. Wywozu zakupionej broni i amunicji dokonują natomiast na podstawie zgody przewozowej poświadczonej przez właściwy organ Policji. Projektowane przepisy nie przewidują zaś dokumentu w postaci zgody przewozowej. Dokumentu tego nie można bowiem utożsamiać ze zgodą na wywóz broni, o której mowa w art. 33 projektu, wydawaną obywatelom polskim. Ponadto w uzasadnieniu do art. 41 ust. 2 projektu ustawy, który dotyczy procedur zakupu broni i amunicji przez obywateli państw niebędących członkami Unii Europejskiej, wskazuje się, że stanowi on implementację art. 11 dyrektywy.

Wątpliwości budzą też przepisy art. 41 ust. 3 i 4 projektu ustawy, które są niespójne. Z treści ust. 3 wynika, że broń zakupiona w Rzeczypospolitej Polskiej przez określone kategorie cudzoziemców ma być niezwłocznie odesłana na ich zagraniczny adres. Zaś w ust. 4 wskazuje się, że właściwy organ celny zawiadamia o wywozie broni przez cudzoziemca.

Rada Ministrów wskazuje także, że istotną kwestią pominiętą przez projektodawcę jest ustanowienie punktu kontaktowego do wymiany informacji pomiędzy krajami Unii Europejskiej

o handlowych transferach broni palnej i amunicji do niej dokonywanych przez posiadaczy pozwoleń na broń. Jest to wymóg wynikający z dyrektywy, zatem wprowadzenie przepisów w tym zakresie jest obligatoryjne. Obecnie każde państwo posiada jeden wyznaczony organ właściwy w tym zakresie, który współpracuje ze swoimi odpowiednikami w innych krajach. W warunkach polskich organem tym pozostaje Komendant Główny Policji, a zadanie to realizuje przy pomocy Wydziału Nadzoru nad Specjalistycznymi Uzbrojonymi Formacjami Ochronnymi Biura Prewencji Komendy Głównej Policji. Rada Ministrów wskazuje, że z praktycznego punktu widzenia nie jest możliwe, aby funkcję tę wykonywało kilkaset organów właściwych w sprawach pozwoleń na broń. Zagraniczne punkty kontaktowe mogą mieć w takim przypadku wątpliwości, z którym organem współpracować i do którego organu zwrócić się o wyjaśnienie różnych kwestii związanych z dostępem do broni w Rzeczypospolitej Polskiej.

Projektodawca nie wprowadził także przepisów dostosowujących ustawę do *rozporządzenia wdrażającego art. 10 Protokołu Narodów Zjednoczonych przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej oraz ustanawiającej zezwolenie na wywóz oraz środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części, komponentów oraz amunicji*, zwanego dalej „rozporządzeniem wdrażającym”, w zakresie w którym, gdy posiadacz pozwolenia na broń jest eksporterem w rozumieniu tego rozporządzenia, wywóz broni powinien zostać dokonany na podstawie zezwolenia wydanego przez wyznaczony organ właściwy w tym zakresie.

Przepis art. 45 ust. 2 projektowanej ustawy zakłada, że prokurator, sąd albo lekarz może zdiagnozować u posiadacza pozwolenia na broń określone stany chorobowe. Rada Ministrów wskazuje, że o ile w przypadku lekarza jest to w pełni uzasadnione, to już przyznanie takich uprawnień prokuratorowi lub sędziom budzi poważne wątpliwości.

Rada Ministrów wskazuje także, że projektowane regulacje nie wiążą pozbawienia prawa do posiadania broni z obowiązkiem jej zbycia. Obowiązek ten powstaje bowiem tylko w przypadku orzeczenia czasowego zawieszenia tego prawa i to przez sąd. Właściciel broni, wobec którego środek ten zastosowano winien zbyć broń, albo oddać ją do depozytu, ale nie wiadomo jakiego organu. Nie wiadomo także kto i według jakich zasad będzie ustalał koszty tego depozytu. Kwestia braku przepisów dotyczących należności finansowych za depozyt ma jednak mniejsze znaczenie. Rada Ministrów za szczególnie niebezpieczne uznaje to, że osoba pozbawiona prawa do broni, np. z tytułu stwierdzenia u niej choroby psychicznej, nadal będzie broń tę miała legalnie w swojej dyspozycji.

W zakresie pozbawiania broni cech użytkowych Rada Ministrów wskazuje, że obowiązuje rozporządzenie wykonawcze Komisji 2015/2403 *ustanawiające wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku*³. Kwestia pozbawiania broni cech użytkowych miałyby zostać uregulowana w sposób szczątkowy w projektowanym art. 46 ust. 1 ustawy, natomiast zasady pozbawiania broni cech użytkowych miałyby być określone w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw wewnętrznych (projektowany art. 46 ust. 2 ustawy). Rozporządzenie wykonawcze Komisji 2015/2403 określa nie tylko zasady pozbawiania broni cech użytkowych, lecz także inne kwestie, np. obowiązek państw członkowskich wskazania w prawie krajowym organów publicznych lub podmiotów prywatnych, uprawnionych do pozbawiania broni palnej cech użytkowych (art. 2 rozporządzenia); wyznaczenia właściwych organów do weryfikacji, że pozbawienie broni palnej cech użytkowych zostało wykonane zgodnie ze specyfikacjami technicznymi (art. 3 rozporządzenia); obowiązki podmiotów weryfikujących prawidłowość pozbawienia broni cech użytkowych (art. 3 rozporządzenia). W tym kontekście powstają wątpliwości, czy kwestie te będą mogły zostać uregulowane w akcie rangi podustawowej oraz czy będą one mieścić się w zakresie upoważnienia ustawowego do wydania rozporządzenia.

Projektowany art. 57 ust. 1 stanowi, iż osoby, które weszły w posiadanie broni i amunicji w związku ze swoim udziałem w walce o suwerenność i niepodległość Polski i nabyły uprawnienia kombatanckie uzyskują prawo do posiadania tej broni bez potrzeby zdania egzaminu. O ile to rozwiązanie można ocenić pozytywnie, o tyle Rada Ministrów nie dostrzega powodów, dla których te same regulacje dotyczące kombatanatów, miałyby być stosowane po ich śmierci także do osób im najbliższych.

Niezależnie od dokonanej oceny rozwiązań systemowych, Rada Ministrów wskazuje także na częściową niezgodność zaproponowanych w art. 3 projektowanej ustawy definicji pojęć z dyrektywą, w tym także dyrektywą zmieniającą. Zaproponowane pojęcia będą musiały zostać poddane dokładniejszej powtórnej analizie, tak aby pewne nieścisłości lub sprzeczności w nich występujące zostały wyeliminowane. Rada Ministrów wskazuje także, że w zaproponowanym słowniku nie zostały ujęte propozycje definicji „broni salutacyjnej” oraz „broni akustycznej”, które to rodzaje broni otrzymały swoją definicję w dyrektywie.

Rada Ministrów uznała także za zasadne wskazać na niewystarczające regulacje karne przewidziane w poselskim projekcie ustawy o broni i amunicji. Poselski projekt ustawy w odniesieniu do aktualnie obowiązującej ustawy z dnia 21 maja 1999 r. *o broni i amunicji* przewiduje zmiany

³ Dz. Urz. UE L 333 z 19.12.2015 r., str. 62.

w zakresie przepisów karnych. Zgodnie z art. 50 obecnie obowiązującej ustawy *o broni i amunicji*, kto porzuca broń palną lub amunicję, która pozostaje w jego dyspozycji, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Poselski projekt ustawy nie przewiduje kryminalizacji porzucenia broni palnej lub amunicji. Takie rozwiązanie skutkować będzie tym, że zgodnie z art. 263 § 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – *Kodeks karny* (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204 oraz z 2018 r. poz. 20), zwanej dalej „k.k.”, karalny będzie czyn polegający na nieumyślnej utracie broni palnej, natomiast jego umyślna postać nie będzie powodować konsekwencji prawno-karnych, co należy ocenić zdecydowanie negatywnie.

Dodatkowo wskazać należy, iż poselski projekt ustawy nie przewiduje kryminalizacji:

- 1) posiadania broni wbrew wymogom ustawy (art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. *o broni i amunicji*),
- 2) naruszenia przepisów regulaminu określającego zasady zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy (art. 51 ust. 2 pkt 12 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. *o broni i amunicji*),
- 3) noszenia broni wbrew zakazowi wprowadzonemu przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (art. 51 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. *o broni i amunicji*),
- 4) nieposiadania przy sobie dokumentów upoważniających do posiadania broni (art. 51 ust. 3 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. *o broni i amunicji*)

– co skutkować będzie brakiem konsekwencji prawno-karnych takich zachowań.

Rada Ministrów zauważa także, że poselski projekt ustawy nie przewiduje możliwości orzeczenia przepadku broni, chociażby nie stanowiła własności sprawcy, w przypadku popełnienia wykroczeń przewidzianych w ustawie. Należy zauważyć, że brak wskazanego powyżej rozwiązania nie został wyjaśniony w uzasadnieniu, co znacząco utrudnia ocenę zamierzeń projektodawcy. W art. 47 ust. 2 projektu ustawy wprowadzono możliwość orzeczenia, w przypadku popełnienia wykroczenia przewidzianego w tej ustawie, cofnięcia uprawnień do posiadania broni na okres od roku do lat trzech. Należy wskazać, że środek karny przewidziany w art. 47 ust. 2 projektu powinien raczej przewidywać zakaz posiadania broni, którego konsekwencją będzie cofnięcie uprawnień do jej posiadania. W ten sposób ustawodawca sformułował środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów w art. 28 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – *Kodeks wykroczeń* (Dz. U. z 2015 r. poz. 1094, z późn. zm.).

Projektowany art. 48 ustawy przewiduje wprowadzenie możliwości orzeczenia przez sąd lub prokuratora, w sprawach o przestępstwa z użyciem przemocy, środka zapobiegawczego w postaci czasowego zawieszenia uprawnień do posiadania broni, skutkującego przekazaniem broni do depozytu lub jej zbyciem. Rada Ministrów zauważa, że środki zapobiegawcze stosowane w postępowaniu karnym są kompleksowo uregulowane w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – *Kodeks postępowania karnego* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1904, z późn. zm.), zatem to właśnie w *Kodeksie postępowania karnego*

umieszczony powinien być ewentualnie przepis odpowiadający regulacji zawartej w art. 48 projektowanej ustawy. Nadto brak jest argumentów wskazujących na zasadność ograniczania takiego środka jedynie do przestępstw z użyciem przemocy. Również w tym przypadku projekt ustawy nie zawiera żadnego uzasadnienia pozwalającego na prawidłową ocenę zamierzeń projektodawcy.

Wprowadzenie przepisów wskazujących, że wyłącznie skazanie prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy oraz skazanie na karę pozbawienia lub ograniczenia wolności (zarówno karę pozbawienia wolności orzeczoną jako „karę bezwzględną”, jak również karę pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zostało zawieszona; kara ograniczenia wolności nie podlega obecnie możliwości warunkowego zawieszenia jej wykonania) będzie przesłanką negatywną do wydania pozwolenia, spowoduje, w ocenie Rady Ministrów, że uprawnienie to będzie mogło zostać wydane osobie, w stosunku do której toczy się postępowanie karne lub wobec której postępowanie umorzono. Propozycja ta budzi poważne wątpliwości w kontekście wypełnienia wynikającego z dyrektywy wymogu wydawania pozwoleń na broń osobom, które nie stanowią zagrożenia dla samych siebie lub innych, dla porządku publicznego lub dla bezpieczeństwa publicznego. Rada Ministrów wskazuje, że już w obecnie obowiązującym stanie prawnym istnieje możliwość uzyskania pozwolenia na broń przez osobę, wobec której warunkowo umorzono postępowanie karne. Zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 6 aktualnie obowiązującej ustawy o broni i amunicji, negatywną przesłanką uzyskania pozwolenia na broń jest skazanie za określone przestępstwa. Natomiast wyrok sądu warunkowo umarzający postępowanie karne na podstawie art. 66 § 1 k.k. nie jest wyrokiem skazującym (postanowienie Sądu Najwyższego z 1 marca 2004 r., sygn. akt V KK 373/03, LEX nr 162576). Osoba, wobec której zastosowano omawiany środek probacyjny nie jest zatem skazana za przestępstwo i może się starać o pozwolenie na broń. Negatywną przesłanką wydania pozwolenia na broń nie jest także na gruncie aktualnie obowiązującej ustawy o broni i amunicji fakt prowadzenia przeciwko danej osobie postępowania karnego. Zgodnie z art. 19 ust. 1a obowiązującej ustawy o broni i amunicji wszczęcie postępowania karnego skutkuje natomiast możliwością odebrania danej osobie przez Policję lub Żandarmerię Wojskową broni i amunicji do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania, na okres nie dłuższy niż 3 lata.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 2 projektu ustawy, pozwolenie na broń ma nie być wydawane osobie, która została skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy. Stwierdzenie braku negatywnych przesłanek wydania pozwolenia na broń w zakresie skazania za określone przestępstwa jest ustalane na gruncie obowiązującej ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji na podstawie informacji z Krajowego Rejestru Karnego. Tymczasem w Rejestrze nie są gromadzone szczegółowe informacje o tym, czy dane przestępstwo zostało popełnione z użyciem przemocy. Działanie w taki sposób jest wprawdzie znamieniem

niektórych czynów zabronionych, ale określonym alternatywnie, tj. sam ustawodawca dopuszcza możliwość popełnienia danego czynu zabronionego w inny sposób (np. poprzez groźbę bezprawną przy przestępstwie zmuszania – art. 191 § 1 k.k. lub doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności przy rozboju – art. 280 § 1 k.k.). Co więcej, niektóre przestępstwa mogą być popełnione przy użyciu przemocy, choć nie jest to wprost wskazane w opisie ich znamion. Mając powyższe na uwadze Rada Ministrów zauważa, że określenie wymogu niekaralności w sposób przyjęty w art. 10 ust. 1 pkt 2 poselskiego projektu ustawy skutkowałoby wydłużeniem czasu trwania postępowania o wydanie pozwolenia na broń.

Oceniając omawiany projekt w aspekcie społecznym Rada Ministrów stoi na stanowisku, że projekt ten, wprowadzając powszechny dostęp do broni z jednoczesną liberalizacją zasad jej posiadania, może spowodować znaczący wzrost liczby sztuk broni w posiadaniu osób fizycznych, a także w posiadaniu podmiotów, np. przedsiębiorców na podstawie pozwoleń obiektowych. W warunkach zakładanego przez projektowaną ustawę odstąpienia od konieczności poddania się w niektórych przypadkach obowiązkowi przeszkolenia, zliberalizowania zasad weryfikacji predyspozycji zdrowotnych, w tym psychologicznych, do posiadania broni oraz zliberalizowania zasad przechowywania broni, zwiększona liczba sztuk broni w posiadaniu osób fizycznych oraz podmiotów, może w konsekwencji mieć znaczący wpływ na bezpieczeństwo i porządek publiczny, jak również na wzrost wypadków z użyciem broni palnej.

W podsumowaniu, Rada Ministrów przyjmuje negatywne stanowisko do *poselskiego projektu ustawy o broni i amunicji (druk nr 1692)*.

Rada Ministrów, przyjmując niniejsze stanowisko do *poselskiego projektu ustawy o broni i amunicji (druk nr 1692)*, kierowała się m.in. koniecznością implementacji *dyrektywy Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/853 z dnia 17 maja 2017 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/477 EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni*.

W chwili obecnej dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/853 z dnia 17 maja 2017 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/477 EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni została przez Republikę Czeską zaskarżona do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej – sprawa C- 482/17 ze skargi Republiki Czeskiej o stwierdzenie nieważności tej dyrektywy.

Rada Ministrów wskazuje, że niezależnie od analizowanej obecnie możliwości przystąpienia przez Rzeczpospolitą Polską do wskazanego postępowania w charakterze interwenienta, nieprzewidywalność orzeczenia, jakie w przyszłości może wydać Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, przesądza o tym, że na chwilę obecną wszelkie rozwiązania prawne dotyczące broni

i amunicji powinny uwzględniać zarówno postanowienia dyrektywy, jak również dyrektywy zmieniającej.